

2020-01-16
M2019/01548/R (delvis)

Miljödepartementet

Kommerskollegium
Box 6803
113 86 STOCKHOLM

Svar på detaljerat utlåtande lämnat av Europeiska kommissionen enligt direktiv (EU) 2015/1535 gällande ett förslag om ändring i drivmedelsförordningen (anmälan 2019/337/S)

Beslut

Regeringskansliet beslutar att besvara Europeiska kommissionens detaljerade utlåtande, lämnat enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/1535 av den 9 september 2015 om ett informationsförfarande beträffande tekniska föreskrifter och beträffande föreskrifter för informationssamhällets tjänster, gällande ett förslag om ändring i drivmedelsförordningen (anmälan 2019/337/S). Kommerskollegium ombeds att vidarebefordra svaret till kommissionen.

Bakgrund

Sverige anmälde den 12 juli 2019 ett förslag till ändring i drivmedelsförordningen. Förslaget innebär att det införs en skyldighet för den som bedriver en verksamhet med att tillhandahålla ett flytande eller gasformigt drivmedel eller som i den verksamheten också tillhandahåller el som drivmedel, att ge konsumenter miljöinformation om det drivmedel som tillhandahålls. Miljöinformation om drivmedel avser information om ett drivmedels utsläpp av växthusgaser över livscykeln, vilka fossila råvaror eller förnybara råvaror som ingår i drivmedlet och råvarornas ursprungsland. Kommissionen begärde den 7 augusti 2019 ytterligare information. Sverige besvarade förfrågan om ytterligare information den 28 augusti 2019.

Med anledning av den svenska anmälan har kommissionen lämnat ett detaljerat utlåtande den 14 oktober 2019.

Kommissionens detaljerade utlåtande

Inledningsvis konstaterar kommissionen att ett krav på att råvarornas ursprungsland ska ingå i miljöinformationen om drivmedel, särskilt i fråga om drivmedel som producerats inom unionen, potentiellt kan påverka importen av drivmedel från andra medlemsstater. Europeiska unionens domstol har slagit fast att alla åtgärder som direkt eller indirekt, faktiskt eller potentiellt, kan påverka handeln mellan medlemsstater är att betrakta som en åtgärd som är att likställa med en kvantitativ importrestriktion i fördragets bemärkelse. En ursprungsmärkning kan försvåra handeln för varor från andra medlemsstater till förmån för inhemska varor. Domstolen har vidare funnit att syftet med ursprungsmärkning är att möjliggöra för konsumenter att skilja mellan inhemska och importerade varor och att konsumenterna, mot bakgrund av fördomar, kan komma att föredra inhemska varor framför importerade varor. Kravet att ange råvarornas ursprung är därför att betrakta som en åtgärd som inte bedöms vara förenlig med artikel 34 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget).

Kommissionen delar uppfattningen att en deklARATION som ger konsumenter information om ett drivmedels miljöpåverkan kan göra dem mer upplysta om skillnaderna mellan drivmedel och drivmedlens miljöpåverkan. Det kan därför vara ett sätt att uppnå syftet med att skydda miljön. Kommissionen ifrågasätter däremot om information om råvarornas ursprungsland är lämplig för att konsumenter ska kunna dra några säkra slutsatser om drivmedlets miljöpåverkan. En genomsnittlig konsument kan inte förväntas kunna utföra några vetenskapliga beräkningar utifrån uppgiften om ursprungsland.

Sammanfattningsvis har kommissionen ifrågasatt nödvändigheten av att en uppgift om ursprungsland ska ingå i miljöinformationen om drivmedel och om det är proportionerligt att ställa krav på att en sådan uppgift ska göras tillgänglig för konsumenter. Syftet att skydda miljön kan uppnås genom mindre ingripande åtgärder. Det är till exempel tillräckligt att låta informationen endast bestå av drivmedlets utsläpp av växthusgaser över dess livscykel och vilka fossila och förnybara råvaror som ingår i drivmedlet.

Sveriges svar

Inledning

Sverige vill inledningsvis framhålla att det aktuella regelverket även kommer att omfatta myndighetsföreskrifter som ska beslutas av ansvarig myndighet –

Statens energimyndighet. Föreskrifterna innehåller bestämmelser av teknisk karaktär inklusive grafisk utformning av deklARATIONEN. Föreskrifterna kommer att anmälas separat av Energimyndigheten. Sverige avser även att anmäla förslaget till förordningsändringar enligt WTO:s TBT-avtal.

Sverige delar kommissionens uppfattning att det inte rimligen kan förväntas att en genomsnittlig konsument ska kunna utföra vetenskapliga beräkningar baserat på en uppgift om en råvaras ursprungsland. Syftet med miljöinformationen är att konsumenterna på ett enkelt sätt ska få kännedom om ett drivmedels miljöpåverkan för att kunna göra mer upplysta val i fråga om vilka drivmedel de köper. Sverige anser att uppgiften om råvarans ursprungsland är en viktig del av miljöinformationen om drivmedel eftersom uppgiften kan ge konsumenter ett mervärde genom att bidra med ytterligare information om det aktuella drivmedlet och dess miljö- och klimatpåverkan, särskilt när det gäller produktions- eller utvinningsmetoder. Det är också en uppgift som efterfrågas av konsumenter. Miljöinformation om drivmedel har också väckt intresse runt om i världen och det svenska initiativet att införa krav på att konsumenter ska få information om drivmedels miljöpåverkan kan tjäna som förebild för liknande styrmedel i andra länder.

Miljöinformation om drivmedel är ett viktigt styrmedel som tillsammans med andra styrmedel kan bidra till att ställa om transportsektorn till mer miljövänliga drivmedelsalternativ. Den svenska regeringen är därför mån om att finna en lösning som är förenlig med EUF-fördraget samtidigt som målet om att tillhandahålla konsumentinformation om drivmedels miljöpåverkan uppfylls. För att tillgodose detta övergripande mål avser Sverige att utforma bestämmelsen på ett annat sätt än i det anmälda förslaget. Ändringarna syftar till att i förordningen göra tydligt att en råvaras ursprungsland inte behöver anges på deklARATIONEN som fästs på drivmedelpumpen på tankställena. Uppgiften ska i stället endast göras tillgänglig på drivmedelsleverantörernas webbplatser. På så sätt bör en eventuell faktisk eller potentiell, direkt eller indirekt påverkan på handeln mellan medlemsstaterna anses vara obetydlig. Den ändrade lydelsen i förhållande till det anmälda förslaget framgår av bilagan och är markerad med ett kantstreck.

När det gäller kommissionens synpunkter om kravet på att ange information om råvarornas ursprungsland och dess förenlighet med artikel 34 och 36 i FEUF vill Sverige anföra följande.

Det omarbetade förnybartdirektivet

I Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2001 av den 11 december 2018 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor (förnybartdirektivet) finns en bestämmelse om att konsumenter ska informeras om förnybara drivmedels ursprungsland (artikel 30.3). I andra stycket anges att information om geografiskt ursprung och typ av bränsleråvara när det gäller biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassa-bränslen per bränsleleverantör ska göras tillgänglig för konsumenter på operatörers, leverantörers eller berörda behöriga myndigheters webbplatser och ska uppdateras årligen. De skyldigheter som fastställs i bestämmelsen ska gälla oberoende av om biodrivmedlen, de flytande biobränslena, och biomassa-bränslena, de förnybara flytande eller gasformiga drivmedlen av icke-biologiskt ursprung eller de återvunna kolbaserade bränslena produceras inom unionen eller importeras.

Syftet med artikel 30.3 i förnybartdirektivet, liksom t.ex. artiklarna 1 och 18.6, är bl.a. att öka konsumenters medvetenhet och ge dem möjlighet att göra upplysta val när det gäller bl.a. förnybara drivmedel. Enligt artikel 1 ska det inrättas en gemensam ram för att främja energi från förnybara källor. Enligt artikel 18.6 ska medlemsstater vidare utveckla lämpliga program för information, ökad medvetenhet, vägledning eller utbildning för att informera medborgarna om hur de kan utöva sina rättigheter som aktiva kunder och om fördelarna med att utveckla och använda energi från förnybara energikällor.

Sverige har beaktat artikel 30.3 i förnybartdirektivet och mot bakgrund av denna artikel avser Sverige att ändra det anmälda förslaget på så sätt att det blir tydligt att en råvaras ursprungsland inte ska anges på den deklaration som fästs på drivmedelspumpen på tankställena. På deklarationen ska, i förkortad form, anges uppgift om drivmedlets utsläpp av växthusgaser över livscykeln och vilka fossila råvaror och förnybara råvaror som ingår i drivmedlet. I övrigt ska det finnas en hänvisning till drivmedelsleverantörens webbplats. Det innebär att information om råvarornas geografiska ursprung ska göras tillgänglig för konsumenter eller konsument- och miljöorganisationer på drivmedelsleverantörens webbplats. Konsumenterna får möjlighet att ta del av informationen och kan göra mer upplysta val när det gäller drivmedel samtidigt som eventuell handelspåverkande effekt av att uppgiften ingår i miljöinformationen om drivmedel minskas. Den föreslagna ändringen

i den del som gäller förnybara drivmedel kan ses som ett partiellt införlivande av artikel 30.3 i det reviderade förnybartdirektivet.

Samma krav bör gälla för fossila drivmedel

Artikel 30.3 i förnybartdirektivet tar endast sikte på förnybara drivmedel. Något motsvarande krav finns inte i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/70/EG av den 13 oktober 1998 om kvaliteten på bensin och dieselbränslen och om ändring av rådets direktiv 93/12/EEG (bränslekvalitetsdirektivet). Ett sådant krav finns inte heller i rådets direktiv (EU) 2015/652 av den 20 april 2015 om fastställande av beräkningsmetoder och rapporteringskrav i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 98/70/EG om kvaliteten på bensin och dieselbränslen (tilläggsdirektivet). Sverige anser dock att det syfte som ligger bakom bestämmelserna i förnybartdirektivet – att ge konsumenter möjlighet att göra medvetna val vid val av drivmedel – är relevant även för fossila drivmedel. Motsvarande krav, dvs. att uppgift om ursprung ska göras tillgänglig för konsumenter på drivmedelsleverantörernas webbplatser, bör därför gälla även för fossila drivmedel.

Diskriminering av importerade drivmedel eller råvaror

I det detaljerade utlåtandet pekar kommissionen på att EU-domstolen har slagit fast att ett krav på ursprungsmärkning endast formellt är tillämpligt utan åtskillnad på både inhemska och importerade varor, eftersom en ursprungsmärkning till sin natur är sådan att den syftar till att ge konsumenten möjlighet att skilja mellan inhemska och importerade varor, vilket kan leda till att inhemska varor föredras.

Syftet med de föreslagna bestämmelserna är att ge konsumenter miljöinformation om drivmedel. När det gäller förnybara råvaror visar uppgifter från Statens energimyndighet att för 2018 är råvarans ursprung Sverige för FAME (av raps) 6 %¹, för HVO 5 %², etanol 16 %³ samt biogas 71 %⁴. Artikel 30.3 i det reviderade förnybartdirektivet ger utrymme för att information om råvarors geografiska ursprung görs tillgänglig för konsumenter på driv-

¹Statens energimyndighets rapport Drivmedel 2018, Redovisning av rapporterade uppgifter enligt drivmedelslagen, hållbarhetslagen och reduktionsplikten, ER 2019:14, FAME från raps, figur 20, s. 31, <https://www.energimyndigheten.se/globalassets/fornybart/hallbara-branslen/publikationer/drivmedel-2018.pdf?ResourceId=5753>.

² ER 2019:14, HVO, figur 21, s. 32.

³ ER 2019:14, Etanol, figur 22, s. 32.

⁴ ER 2019:14, Biogas, figur 23, s. 33.

medelsleverantörernas webbplatser, varför något syfte att gynna inhemsk produktion inte kan föreligga. När det gäller fossila drivmedel har Sverige ingen egen utvinning av råolja, dvs. all råoljetillförsel till raffinaderierna kommer från import. Sverige importerar även redan raffinerad produkt i form av fossila komponenter för tillverkning av bensin och diesel.⁵ Kravet på att ange ursprung för fossila råvaror – som endast kommer att avse information på webbplats – kan därför inte innebära att inhemska produkter gynnas.

För att syftet med regleringen ska kunna uppnås bör information om ursprung anges utan åtskillnad mellan drivmedel och råvaror som producerats inom unionen eller som importerats. Det framgår också av artikel 30.3 i förnybartdirektivet att de krav som ställs i artikeln ska tillämpas oberoende av om drivmedlen produceras inom unionen eller importerats.

Enhetlig information

Sverige föreslår att ursprung ska framgå på drivmedelsleverantörernas webbplatser i enlighet med det som anges i artikel 30.3 i förnybartdirektivet. I den del som gäller förnybara drivmedel kan förslaget ses som ett partiellt genomförande av artikel 30.3 i förnybartdirektivet. Genom att införa ett motsvarande krav för fossila drivmedel kan det skapas en gemensam referensram och lika förutsättningar för berörda aktörer. En gemensam referensram kan också bidra till att konsumenter kan få enhetlig information om drivmedels miljöpåverkan och att ursprungslandet anges på ett likadant sätt oavsett vilken leverantör som saluför drivmedlet.

Det finns självklart skillnader mellan harmoniserade bestämmelser som införts av EU-lagstiftaren och nationella krav som ställs av en enskild medlemsstat. Även om det är fråga om att införa ett nationellt krav på enhetlig miljöinformation om drivmedel kan det i sammanhanget finnas skäl att dra paralleller till de harmoniserade bestämmelserna om märkning av livsmedel som unionen har infört genom bl.a. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1169/2011 av den 25 oktober 2011 om tillhandahållande av livsmedelsinformation till konsumenterna, och om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 1924/2006 och (EG) nr 1925/2006 samt om upphävande av kommissionens direktiv 87/250/EEG, rådets direktiv 90/496/EEG, kommissionens direktiv 1999/10/EG, Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG, kommissionens direktiv 2002/67/EG och

⁵ ER 2019:14, s. 24 f.

2008/5/EG samt kommissionens förordning (EG) nr 608/2004 (livsmedelsförordningen).

I livsmedelsförordningen ges en grund för säkerställande av en hög konsumentskyddsnivå när det gäller livsmedelsinformation, med beaktande av att konsumenterna uppfattar information olika och har olika behov av information, samtidigt som den säkerställer att den inre marknaden fungerar smidigt. Av skäl 3 till livsmedelsförordningen framgår att för att uppnå en hög hälsoskyddsnivå för konsumenterna och garantera deras rätt till information bör det säkerställas att konsumenterna får lämplig information om de livsmedel de konsumerar. Konsumenternas val kan påverkas av bland annat hälsomässiga, ekonomiska, miljömässiga, sociala och etiska överväganden. Det framgår vidare av artikel 3 i livsmedelsförordningen att syftet med att tillhandahålla livsmedelsinformation är att uppnå en hög skyddsnivå för konsumenternas hälsa och intressen genom att ge slutkonsumenterna möjlighet att göra informerade val och använda livsmedel på ett säkert sätt, särskilt utifrån hälsomässiga, ekonomiska, miljömässiga, sociala och etiska överväganden.

Konsumentinformationen inom ramen för livsmedelsförordningen visar att konsumenter kan fatta beslut utifrån flera olika parametrar. När det gäller informationskravet om drivmedel är det för Sveriges del fråga om att ge konsumenter möjlighet att fatta beslut om drivmedel utifrån miljömässiga skäl. Miljöinformation om drivmedel omfattar ett krav på att drivmedlets utsläpp av växthusgaser under livscykeln ska anges på deklARATIONEN och på drivmedelsleverantörens webbplats. Kommissionen anser att detta är tillräckligt för att konsumenten ska kunna avgöra vilket drivmedel de ska köpa. En livscykelanalys väger visserligen in bl.a. produktion av drivmedlet men en siffra eller en rent grafisk framställning från t.ex. rött till grönt ger inte nödvändigtvis någon ytterligare information om de parametrar som ligger till grund för värderingen av drivmedlets miljöpåverkan. Utöver det som vi tidigare framfört om odling, utvinning, extraktion och transport av råvaror och drivmedel och den påverkan dessa olika delar kan ha för drivmedlets miljöpåverkan, finns det också mer eller mindre miljövänliga produktionsmetoder. En uppgift om ursprunget kan därför ge ett mervärde för konsumenten. Tilläggsinformationen konsumenten kan få genom uppgiften om ursprung kan bidra till konsumentens värdering av olika drivmedels miljömässiga påverkan. Som det konstateras i livsmedelsförordningen uppfattar konsumenter information olika och har olika behov av information. En uppgift om ursprungsland är

enkel att åskådliggöra och är också en uppgift som många konsumenter rimligen har lättare att ta till sig än komplicerade beräkningar.

Som en jämförelse kan också påpekas att det i artikel 4.2 i livsmedelsförordningen anges att när behov av obligatorisk ursprungsmärkning övervägs, och för att göra det möjligt för konsumenter att göra informerade val, ska hänsyn tas till ett utbrett behov hos en majoritet av konsumenterna av vissa uppgifter som de anser vara mycket viktiga, eller till allmänt erkända fördelar för konsumenten. När det gäller miljöinformation om drivmedel beställde Gröna Bilister två undersökningar av ett undersökningsföretag, Novus. Opinionsundersökningarna från 2014⁶ och 2016⁷ indikerar att klimat- och ursprungsinformation är något som konsumenter efterfrågar. Ett representativt urval på drygt 1 000 personer mellan 18 och 79 år från alla delar av landet tillfrågades om sina attityder till en klimat- och ursprungsmärkning. Många konsumenter vill alltså inte bara ta del av uppgifter om drivmedlets utsläpp av växthusgaser över livscykeln, utan är också intresserade av mer detaljerade uppgifter så som var råvarorna kommer ifrån. Information om drivmedels miljöpåverkan syftar till att ge konsumenter sådana efterfrågade uppgifter på ett sätt som är lätt för konsumenterna att ta till sig och som också på kort och lång sikt är till konsumentens fördel utifrån ett miljö- och klimatperspektiv.

Genom att ställa enhetliga krav på såväl förnybara råvaror som fossila råvaror kan också en gemensam referensram och lika förutsättningar skapas för berörda aktörer. Enhetliga krav minskar också risken för att konsumenten vilseleds om råvarans ursprung. Här kan en parallell dras till artikel 26.2 i livsmedelsförordningen som innebär att ursprung ska anges om det finns risk för att konsumenten annars vilseleds. Om en råvara har raffinerats anges ett land (inköpsland) som inte behöver vara samma som där råvaran faktiskt har sitt ursprung. Det land som är av intresse är alltså ursprungslandet, dvs. den plats där råvaran faktiskt har sitt ursprung och inte där den t.ex. har processats. Ett obligatoriskt krav skulle säkerställa att konsumenten kan få en uppgift om ursprung som är enhetlig och som möjliggör jämförelser och verifiering.

⁶ <http://www.gronabilister.se/vara-projekt/jag-vill-veta/23/6-viktigt-att-fa-information-om-drivmedlens-klimatpaverkan-och-ursprung-enligt-svenska-folket>

⁷ <http://www.gronabilister.se/vara-projekt/jag-vill-veta/30/6-fortsatt-viktigt-att-fa-information-om-drivmedlens-klimatpaverkan-och-ursprung-enligt-svenska>

De uppgifter som miljöinformationen om drivmedel baseras på rapporteras årligen av drivmedelsleverantörerna till Energimyndigheten i enlighet med nationell lagstiftning och EU-lagstiftning. Det finns också drivmedelsleverantörer som i dag frivilligt presenterar vilket ursprung deras saluförda drivmedel har på sina webbplatser och i vissa fall även på tankställena. Den information som frivilligt ges i dag presenteras dock på olika sätt och aggregeringsnivåer vilket försvårar jämförelser och verifiering. Enhetliga krav som anger minsta gemensamma nämnare kan därför leda till att informationen blir mer likartad. Den skulle också bli möjlig att verifiera för såväl konsumenter och intresseorganisationer som berörd behörig myndighet.

Kravet kan ge ytterligare incitament för drivmedelsleverantörer att vara transparenta

En uppgift om råvarans ursprungsland är en viktig del av miljöinformationen eftersom den ger konsumenter ett mervärde. Uppgiften kan ge konsumenten ytterligare information om det aktuella drivmedlet och dess miljö- och klimatpåverkan. Ett drivmedel kan, som tidigare nämnts, exempelvis tillverkas genom tillverkningsmetoder som är mindre miljövänliga så som utvinning ur tjärsand eller fracking. En råvara kan också vara odlad på mark som ger upphov till indirekt förändrad markanvändning.

Även om uppgiften om ursprung inte ger uttrycklig information om hur råvaran utvunnits eller tillverkats, har konsument- eller miljöorganisationer möjlighet att ta fram generell information om produktion eller utvinning i olika länder. Den mer intresserade konsumenten kan därför aktivt ta reda på detta och jämföra olika drivmedelsalternativ. Konsument- eller miljöorganisationer bedriver också kampanjer för att öka kunskapen generellt bland allmänhet och konsumentgrupper och kan därför ha användning av uppgifterna i sin verksamhet, vilket också är i linje med förnybartdirektivets syfte, jfr bl.a. artikel 18.6. Det skulle också ge konsumenter och intresseorganisationer möjlighet att genom konsumentmakt skapa ytterligare incitament för fler drivmedelsleverantörer att vara mer transparenta om sina tillverkningsprocesser, vilka råvaror man väljer att använda och även att tillhandahålla mer miljövänliga drivmedel.

Åtgärdernas förenlighet med artikel 34 och 36 EUF-fördraget

Sverige erinrar om att EU-domstolen⁸ har konstaterat att även om det är riktigt att det är den medlemsstat som åberopar ett tvingande krav för att motivera ett hinder för den fria rörligheten för varor som ska visa att dess lagstiftning är ändamålsenlig och nödvändig för att uppnå de legitima mål som medlemsstaten eftersträvar, kan denna bevisbörda inte innebära ett krav på att denna medlemsstat, med säkerhet, ska visa att ingen annan upptänklig åtgärd gör det möjligt att uppnå nämnda mål under samma villkor. I det aktuella målet bedömde EU-domstolen om det var förenligt med EU-rätten att förbjuda en viss fordonskombination för att uppnå målet att säkerställa trafiksäkerheten. Domstolen fann att även om det inte var uteslutet att det kunde finnas andra åtgärder än förbud som kan garantera en viss nivå av trafiksäkerhet för en viss fordonskombination så kan inte medlemsstaterna nekas möjligheten att uppnå mål så som trafiksäkerhet genom att införa allmänna regler som är okomplicerade, enkla att förstå och tillämpa och därtill lätta för de behöriga myndigheterna att administrera och kontrollera efterlevnaden av.

Som en jämförelse är ett krav som innebär att information om var råvarorna som ingår i drivmedel kommer ifrån ska göras tillgänglig för konsumenter på drivmedelsleverantörernas webbplatser okomplicerat, lätt att förstå och lätt att tillämpa för leverantörer. Informationen är även lättillgänglig för de konsumenter som önskar ta del av den och det är enkelt för den behöriga myndigheten att administrera och kontrollera att skyldigheten uppfylls.

Sammantaget anser Sverige att kravet på att ange råvarornas ursprung på drivmedelsleverantörernas webbplatser är nödvändigt och proportionerligt och således förenligt med artikel 34 och 36 i EUF-fördraget.

På Regeringskansliets vägnar

Linnéa Klefbäck
Ämnesråd

⁸ Se dom av den 10 februari 2009 i mål C-110/05, Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien, ECLI:EU:C:2009:66, punkterna 66–67.

Kopia till

Statsrådsberedningen, EU-kansliet

Utrikesdepartementet, Enheten för internationell handelspolitik och EU:s inre
marknad (UD HI)

Miljödepartementet

Förordning om ändring i drivmedelsförordningen (2011:346)

2 a § I denna förordning avses med *miljöinformation om drivmedel* information om ett drivmedels utsläpp av växthusgaser över livscykeln, vilka fossila råvaror eller förnybara råvaror som ingår i drivmedlet och råvarornas ursprungsland.

Miljöinformation om drivmedel

11 a § Den som bedriver verksamhet med att tillhandahålla ett flytande eller gasformigt drivmedel eller som i den verksamheten också tillhandahåller el som drivmedel, ska ge konsumenter miljöinformation om det drivmedel som tillhandahålls.

Informationen ska ges i enlighet med det som följer av föreskrifter som Statens energimyndighet meddelar med stöd av 13 § och ska

1. baseras på uppgifter som har lämnats enligt 20 § drivmedelslagen (2011:319), 9 § denna förordning, 3 kap. 1 e § lagen (2010:598) om hållbarhetskriterier för biodrivmedel och flytande biobränslen och 13 § förordningen (2011:1088) om hållbarhetskriterier för biodrivmedel och flytande biobränslen, oavsett om uppgifterna har krävts enligt bestämmelserna eller lämnats frivilligt,

2. presenteras i sin helhet på drivmedelsleverantörens webbplats, och

3. i en deklARATION på de anordningar som i verksamheten är avsedda för konsumenters påfyllnad av drivmedlet

a) presenteras i förkortad form i fråga om uppgifter om utsläpp av växthusgaser och vilka råvaror som ingår i drivmedlet, och

b) innehålla en hänvisning till webbplatsen.

På säljstället ska det framgå att informationen avser historiska data om det drivmedel som saluförs och inte aktuella data om det drivmedel som faktiskt erbjuds vid köptillfället.

11 b § Informationsskyldigheten i 11 a § gäller inte ett säljställe med en årlig försäljningsvolym som understiger 1 500 kubikmeter flytande drivmedel eller 1 000 000 kubikmeter gasformigt drivmedel. Om den som tillhandahåller drivmedlet ändå väljer att lämna information, ska informationen uppfylla kraven i 11 a §.

11 c § Drivmedelsleverantören ska tillhandahålla de deklarerationer som ska fästas på anordningar för påfyllnad av drivmedel enligt 11 a §.

13 § Statens energimyndighet får meddela föreskrifter om

1. rapportering enligt 20 § drivmedelslagen (2011:319) och om undantag från rapporteringsskyldigheten,

2. hur minskning av växthusgasutsläpp enligt 21 § drivmedelslagen ska beräknas, och

3. utformningen av och innehållet i information till konsumenter enligt 11 a § och när informationen ska vara uppdaterad, fäst på påfyllnadsanordningar och publicerad på webbplats.

Föreskrifterna enligt första stycket 3 ska i fråga om råvarornas ursprungsland avse uppgifter som är tillgängliga för drivmedelsleverantörerna och innebära att konsumenter ges information om varifrån råvarorna ursprungligen kommer. Om ursprungslandet är utanför Europeiska unionen eller Europeiska ekonomiska samarbetsområdet men det saknas uppgift om vilket land som är ursprungsland, ska föreskrifterna innebära att konsumenterna får information om detta.

Innan Energimyndigheten meddelar föreskrifter enligt första stycket 3, ska myndigheten höra Kommerskollegium, Konsumentverket och Transportstyrelsen.

14 § Tillsynen över att drivmedelslagen (2011:319), denna förordning och föreskrifter som har meddelats med stöd av förordningen följs ska utövas av

1. Statens energimyndighet i fråga om 21 § drivmedelslagen (2011:319), 9 och 11 a–c §§ denna förordning och föreskrifter som har meddelats med stöd av 13 § denna förordning, och

2. Transportstyrelsen i övrigt.

Uppföljning

15 § Statens energimyndighet ska följa upp effekterna av den miljöinformation om drivmedel som ska ges enligt denna förordning.